

N:o 143.

Af Herr **O. Nilsson** från Christianstads län: Om ändring af 7 Kap. 12 § Rättegångs-balken, angående in-teckning.

Under flera riksdagar hafva försök blifvit gjorda att få den så kallade lösöreköps-författningen undanröjd genom att åstadkomma en lag om in-teckningsrätt i lösören, varulager, åbyggnader och dylikt, och jag har mig be-kant att Lag-Utskottet offrat ganska mycket arbete för denna frågas lösning utan att ännu lyckas deri.

Icke tilltror jag mig att framlägga något tillfredsställande förslag i detta fall, men mig synes som skulle någon del af denna fråga utan syn-nerlig svårighet kunna afhjelpas, nemligen för så vidt med densamma afses åbyggnader å landet med tillhörande vederbörligen kontraherad besittnings-rätt till större eller mindre jordområde. Till följd af den utvidgade handels-och näringsfriheten uppföres, i synnerhet vid jernvägsstationerna, en mängd åbyggnader ofta af icke så obetydligt värde, och jag kan ej inse hvarföre icke dessa, i förening med besittningsrätt till större eller mindre jordområde, hvilket ingalunda är någon egendom af rörlig natur, skulle kunna få belånas lika väl som åbyggnader å ofri grund i städerna, helst det alltid ytterst beror på långifvaren sjelf hvad värde han vill tillerkänna en sådan pant.

Behovet för landthandlanden, handtverkaren och hvilken annan sådan husegare som helst å landet att få belåna sin fasta egendom kan vara lika stort och lika berättigadt som hemmansegarens på landet och husegarens i städerna, och min öfvertygelse är att genom öppnandet af en laglig väg till erhållande af sådan in-teckningssäkerhet skulle ganska många mer och min-dre redliga lösöreköps-afhandlingar förekommas.

Jag vågar derföre föreslå att Riksdagen ville för sin del besluta antingen sådan ändring af 7 Kap. 12 § Rättegångs-balken eller, i fall detta icke befinnes lämpligt, en särskild för-

fattning af sådant innehåll, att inteckning för penningeförsträckning må kunna beviljas i åbyggnader med tillhörande besittningsrätt till i mantal icke satt jord å landet.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

O. Nilsson

från Christianstads län.

N:o 144.

Af Herr **J. Rundbäck**: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862, angående kommunalstyrelse på landet.*

Vid sistlidne riksdag väcktes icke mindre än tretton motioner, uti hvilka yrkades ändring i Kongl. Förordningen af den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet, om kyrkostämma samt kyrko- och skolråd, och om landsting. Samtliga dessa ändringsförslag afsågo egentligen ändringar i ännu gällande röstberäkningsgrund uti berörda lagar. Att ur dessa många och olikartade förslag framleta något, som kunde blifva för enhvar tillfredsställande, var naturligtvis icke möjligt; men Lag-Utskottet lyckades likväl framkomma med ett efter omständigheterna på goda grunder stödt bemedlingsförslag, hvilket äfven af majoriteten inom Andra Kammaren godkändes. Redan detta, tillika med alla de olika röster, hvilka allestädes inom landet blifvit mot den nuvarande kommunala röstgrunden höjde, bevisar mer än väl, att en ändring härutinnan är högeligen påkallad, likasom att, i fråga om sättet för en dylik ändring, en allmänna mening förefinnes. Att allmänhetens missnöje med den ifrågavarande röstgrunden, hvilken, i anseende till Riksdagens Första Kammaras beslut vid sistlidne riksdag, ännu är sig lik, icke är mindre i år än i fjol eller blifver annorlundare så länge missförhållandet står qvar, derom må man vara förvissad. Emellertid, för att på ett tillfredsställande sätt få denna brännande fråga löst — och jag tror det är möjligt — anser jag mig böra förnya samma förslag Lag-Utskottet vid sistlidne riks-